

ความสำเร็จของนายก--เพราะท่านเก่ง มีบุญวาสนา ได้โอกาส หรือเพราะการผู้ ขาด?

โดย

ศาสตราจารย์ ดร.ชัยยงค์ พรหมวงศ์
www.chaiyongvision.com

เมื่อ ๖๗ ปีที่ผ่านมา ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเข้าสมัยที่สอง ได้รับความเชื่อถือและความเชื่อมั่นในด้านการบริหารประเทศเป็นที่ยกย่อง ยอมรับและชื่นชมของคนเกือบทั้งประเทศ แต่เมื่ออย่างเข้าปีที่ ๖ ของการบริหารประเทศ ปรากฏการณ์ต่างๆ ความไม่ชอบมาพากล ในการจัดซื้อจัดจ้างของกระทรวงทบวงกรมต่างๆ ความไม่โปร่งใสในการบริหารราชการแผ่นดิน การไม่ฟังเสียงวิพากษ์วิจารณ์ และการถูกโจมตีว่า ขาดสมรรถนะของชาติ ขาดจริยธรรม คุณธรรม และขาดความสง่างามในการบริหารประเทศ ทำให้เกิดความสงสัยว่า "นายกรัฐมนตรีของไทยคนนี้เก่งจริงหรือ" ท่านเป็นผู้โชคดีที่ได้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าพรรคการเมืองใหญ่ที่สุด ได้คะแนนเสียงท่วมท้นกว่าสิบเก้าล้านเสียง และมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรถึง ๓๗๗ คน มากที่สุดเป็นประวัติการณ์ และจะไม่มีสมัยไหนชาติใดที่ประเทศไทยจะได้ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร มีเสียงข้างมากอย่างนี้ อีกแล้ว

แต่ทำไมหลังจากบริหารประเทศชาติมาได้ 5 ปี ท่านกลับต้องมาเผชิญเหตุการณ์วิกฤตที่แหวงขนาดของตนไว้กับความไม่แน่นอน อะไรเป็นปัจจัยทำให้ผู้นำที่เป็นความหวังของชาวไทยส่วนใหญ่ จะต้องมาประสบปัญหาวิกฤตศรัทธาถึงขนาดที่ปัญญาชนเกือบทุกหมู่เหล่าออกมาประท้วงให้ลาออกจากรئاسةนายกรัฐมนตรี

“พณฯ เก่งจริง หรือเป็นเพราะบุญวาสนา ความสามารถ โอกาส หรือเพราะการผู้ขาดจึงทำให้คนผู้นี้ได้ขึ้นมาอยู่ในตำแหน่งสำคัญอันทรงเกียรตินี้

ในครั้งที่บุคคลผู้นี้ ดำรงตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีเมื่อเกือบสิบปีมาแล้ว ท่านได้รับปากทำงานสำคัญชิ้นหนึ่งของชาติ คือ การแก้ปัญหาจราจรกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นอัมพาตมายาวนาน โดยให้สัญญาประชาชนคนทั่วๆ ไปว่าจะดำเนินการจัดระบบและแก้ปัญหาจราจรให้แล้วเสร็จในเวลา ๖ เดือนด้วยงบประมาณ ๒๐๐ ล้านบาท ชาวกรุงเทพต่างมีความหวัง รวมทั้งผู้เขียนด้วย

ในฐานะเป็นนักจัดระบบทางการศึกษาคนหนึ่งที่ได้พัฒนาระบบการศึกษามากหลายระบบ อาทิ ระบบการศึกษาทางไกลของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ผู้เขียนได้จำลองสถานการณ์วางแผนในใจว่า หาก ท่านจะพัฒนาระบบการจราจรฯ ได้สำเร็จ ก็จะต้องดำเนินการตามขั้นตอน ๔ ขั้น คือ การวิเคราะห์ระบบจราจร การสังเคราะห์หรือสร้างระบบจราจรขึ้นใหม่ พัฒนาแบบจำลองระบบจราจรที่พัฒนาขึ้น และทดสอบระบบก่อนที่จะดำเนินการประกาศใช้ ทั้งนี้เพราะท่านได้เปรียบเทียบที่มีโครงสร้างพื้นฐานคือ ดาวเทียมและระบบสื่อสารที่ทันสมัย นั่นคือ ท่านต้องวิเคราะห์ระบบด้วยการหาข้อมูลจำนวนรถยนต์ที่วิ่งเข้าออกถนนสายหลักทั้งแปดทิศ เพื่อดูว่า ช่วงใดรถเข้าออก มากน้อยเพียงใด เพื่อจะได้ใช้ดาวเทียมหรือเทคโนโลยีการสื่อสารอื่น สแกนความเข้มข้นของจำนวนรถที่วิ่งผ่านหรือหยุด ณ สี่แยกสำคัญทั้งหลาย หากมีรถมากสัญญาณก็จะควบคุมระบบสัญญาณไฟเพื่อระบายรถออกไปอย่างรวดเร็ว และใช้เวลามากกว่าทิศทางที่จำนวนรถมีน้อยกว่า ในนัยเดียวกับป้ายจราจรอัจฉริยะของกรุงเทพมหานคร ข้อมูลที่ได้จากกระแสน้ำรถวิ่งเข้าออกเป็นข้อมูลสำคัญที่จะนำไปสู่การพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อควบคุมกระบวนการ และผลลัพธ์ของระบบจราจรที่พัฒนาขึ้น.... แต่ท่านก็ได้ดำเนินการอย่างเป็นระบบในการแก้ปัญหาจราจรแต่อย่างใด

หลายเดือนผ่านไป ก็ไม่เห็นว่ามีพัฒนาการหรือความก้าวหน้าในการแก้ปัญหาจราจรแต่อย่างใด นอกจากการเปลี่ยนแปลงกำหนดเวลาเปิดเปิดธนาคาร การช่วยเหลือตำรวจให้มีขวัญและกำลังใจในการที่จะอยู่กลางถนนท่ามกลางแดดแดดเผาและความร้อนระอุของถนน ...และแล้วอยู่ๆ ก็มีโปสเตอร์เป็นร้อยเป็นพันแผ่นติดตั้งไว้ที่ช่องแบ่งถนนเต็มไปหมดทั่วกรุงเทพมหานคร เชิญชวนให้ผู้ขับขี่ถนนรักษากฎจราจร จนเกือบจะถูกขามุสลิมประท้วง เพราะมีโปสเตอร์ของพ่อหนุ่มคนหนึ่งสวมหมวกแบนที่แลดูเหมือนหมวกที่ขามุสลิมสวมบนศีรษะ กำลังปั่นเส้นกันถนน... หลังจากโปสเตอร์ชุดนั้นผ่านไป แล้ว ก็ไม่ได้ปรากฏว่า ได้พัฒนาระบบจราจรขึ้นใหม่ จราจรในกรุงเทพ มหานคร ก็ไม่ได้เบาบางลงแต่อย่างใด งบประมาณ 200 ล้านบาทก็ละลายหายไป

จากความประทับใจครั้งนั้น ผู้เขียนก็ไม่ได้เชื่อในความสามารถของท่านผู้นี้ มีวาทะที่จะเกิดความรู้สึกในใจว่า สักวันหนึ่งท่านผู้นี้ก็คงมีโอกาสเป็นใหญ่ในแผ่นดินไทย ดังที่ผู้เขียนเคยชี้ให้เพื่อนฯ ดูภาพบนปกสามารัฐฉบับสัปดาห์วิจารณ์ และท่านนายในพ.ศ. ๒๕๒๒ ว่า พลเอกเปรม ติณสูลานนท์จะได้เป็นใหญ่ในการบริหารประเทศไทย

แม้ในการจัดระบบแก้ความยากจนที่ได้มีการถ่ายทอดรายการโทรทัศน์ "เรียลลิตี้โชว์" จากอำเภอสามารถ จังหวัดร้อยเอ็ด ท่านก็ใช้ความคิดของตนเอง ไปสาธิตการแก้ปัญหาความยากจนด้วยการแจกเงินแจกที่ดิน ... แน่แน่นอนจะไม่มีนายอำเภอหรือนักบริหารคนใดนำไปใช้ได้ เพราะไม่อยู่ในฐานะที่จะนำทรัพย์สินไปแจกจ่ายชาวบ้านได้

พูดถึงการสาธิต ท่านก็กล้าแสดงความสามารถให้ครูอาจารย์เห็น ด้วยการไปสาธิตการสอนคณิตศาสตร์ที่โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย แต่มาทราบว่าท่านได้มีโอกาสรับฟังหรือไม่ว่า ครูอาจารย์เขาวิจารณ์วิธีการสอนของท่านว่าอย่างไร?

ในการประชุมกลุ่มกุหลาบแดงเมื่อเกือบแปดปีมาแล้ว ท่านได้รับเชิญเป็นองค์ปาฐกให้สมาชิกในกลุ่มฟังถึงวิสัยทัศน์ทางการเมืองและการก่อตั้งพรรคใหม่ (ยังอยู่ระหว่างการประกวดชื่อพรรค) ผู้เขียนไม่ได้ประทับใจในวิสัยทัศน์ของท่านผู้นี้มากนัก เพราะยังคงฝังใจ แดงใจในความสามารถที่จะบริหารประเทศ อย่างไรก็ตามไม่กี่ปีหลังจากนั้นท่านก็ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เป็นเพราะบุญวาสนา โอกาส และการผูกขาด ผสมกับความสามารถที่ไม่โดดเด่นอะไรมาก จึงส่งผลให้ท่านได้อ่านาจรัฐและกลายเป็นนายกรัฐมนตรีที่มีผู้สนับสนุนมากที่สุดในประวัติศาสตร์ของไทย

ณ เวลานั้น ผู้เขียนจึงยืนยันความรู้สึกเดิม แดงใจในความสามารถของนายกรัฐมนตรีที่กำลังเป็นตัวการนำประเทศชาติ ไปสู่วิกฤตการณ์ความแตกแยกของชาวไทยในปัจจุบัน

หากท่านเก่งจริง ท่านจะต้องบริหารและจัดการตนเองให้มีประสิทธิภาพ สามารถทำให้ผู้คนทุกหมู่เหล่า ฟังพอใจ แซ่ซ้องสรรเสริญ ใจจึงทำให้ตนเองเดือดร้อน แล้วกลับกล่าวหาผู้ไม่เห็นด้วยว่า อิจฉาริษยา กลั่นแกล้ง และทำตนเป็น "กฏหมู่" อยู่เหนือ "กฏหมาย"

โอกาสก็มีส่วนอำนวยความสะดวกให้ท่านประสบความสำเร็จ คงปฏิเสธไม่ได้ว่า ท่านมองเห็นการณ์ไกลที่จะสร้างความร่ำรวยให้ตนเอง โดยฉกฉวยโอกาสรับสัมปทานจากรัฐบาล ร.ส.ช.

คนของรัฐเอง ไม่ว่าจะเป็ข้าราชการการเมืองหรือข้าราชการประจำในสมัยนั้น ก็แกล้งโง่ที่ไม่สามารถประเมินได้ตรงกับความเป็นจริงว่า ธุรกิจมีเอือกี้ดี ดาวเทียมก็ดีควรจะทำสัมปทานให้รัฐปีละเท่าไร เพื่อให้ประเทศชาติได้ประโยชน์อย่างเป็นกอบเป็นกำ ไม่ปล่อยให้ผู้ได้รับสัมปทานรับกำไรต่อปีมากมายมหาศาลหลายหมื่นล้านบาท จนร่ำรวยและได้อ่านาจรัฐในที่สุด

คงปฏิเสธไม่ได้ว่า ท่านเป็นคนมีบุญวาสนา ไม่ว่าจะเกิดจากความดีที่สั่งสมมาในอดีตชาติจึงได้เสวยโภคทรัพย์มากมาย หรือจะเป็นเพราะกรรมรวมของชาวไทยที่จะต้องมาอยู่ใต้เงื้อมมือของคนที่ที่สุดจะเดา แต่ที่แน่นอนคือ ท่านอาศัยโอกาสที่คนอื่นไม่มีหรือทำไม่ได้ คือ การผูกขาด (Monopoly) จากธุรกิจที่ได้รับสัมปทานและไร้คู่แข่ง ไม่ว่าจะเป็โทรศัพท์มือถือในยุคแรก ดาวเทียมที่ได้รับพระราชทานชื่อ "ไทยคม" ฯลฯ เมื่อเข้าสู่วงการเมืองก็ประสบความสำเร็จในการสร้างระบบผูกขาดในรัฐสภา ด้วยการหาเสียง ขุนโยบายประชานิยม และคำมั่นสัญญาที่จะให้ จนได้รับความนิยมนิยมท่วมท้นจนไม่มีใครสามารถอภิปรายตรวจสอบนายกรัฐมนตรีได้

แต่บุญวาสนาก็เป็นเพียงทุนเดิมที่ร่อยหรอได้ หากไม่สั่งสมบุญต่อเนื่องบุญก็หมดลงได้ เมื่อบุญพร่องลง วาสนาก็จะไม่ส่งผลหรือช่วยประคับประคองไม่ได้

บุญเหมือนพลังงาน เหมือนน้ำ เหมือนอากาศ วาสนาเหมือนเครื่องยนต์ หากบุญหมด วาสนาก็ไม่ทำงาน เหมือนเรือที่น้ำหนักไม่ลอย กังหันหรือหางเสือก็ใช้ไม่ได้ เครื่องบินที่น้ำหนักหมดเครื่องยนต์ก็ดับ ขาดอากาศก็ตกหลุมอากาศ ไอพ่นก็ขับเคลื่อนไม่ได้

มนุษย์ก็เช่นเดียวกัน แม้บุญจะหนุนให้ได้อ่านาจมีตำแหน่งใหญ่โต แต่หากบุญเหือดหายไปเหมือนน้ำเหือด น้ำหนักหมด หรืออากาศวาย วาสนาก็จะส่งผลให้ทรงสภาวะอยู่ไม่ได้ คนที่ตกอยู่ในบ่อลึกก็เช่นกัน เมื่อน้ำขึ้นก็จะดันเขาให้ขึ้นมาถึงปากบ่อ หากเขาไม่พยายามปีมน้ำเข้าไปในบ่ออย่างต่อเนื่อง น้ำก็จะลดลง เขาก็จะตกลงไปที่ก้นบ่ออีกอย่างเดิม ผู้นำคนนั้นก็ไม่สามารถดำรงตำแหน่งต่อไปได้

คนที่เข้าสู่อำนาจทางการเมือง หากปล่อยให้กิเลส คือ โมหะ โลภะ และโทสะ ครอบงำก็จะกลายเป็นคนหลงว่า อำนาจคือแก้วสารพัดนึก ก็จะโลภอำนาจ หลงว่า เงินคือพระเจ้าก็จะโลกเงิน เมื่อโลกอำนาจโลกเงินก็หวงแหนไม่ยอมเสียอำนาจ ไม่ยอมเสียเงิน เมื่อมีใครขัดขวาง วิวาทษ์วิจารณ์ก็จะเกิดโทสะ เริ่มจากความฉุนเฉียวก่อน ตามด้วยความหงุดหงิด ขุนเคืองและโกรธแค้น กิเลสจึงเป็นไวรัสทำลายบุญ และทำให้คนผู้นั้นตาบอด มองไม่เห็นความผิดถูกหรือชั่วดี ยังมีกิเลสมาก บุญก็ยังหมดเร็ว ผลงานความดีที่สั่งสมมาก็จะถูกเผาผลาญวอดวาย จะมาพราหาความดีหรือผลงานที่ตนเองทำไว้ก็เหลืออยู่ในความทรงจำ เหมือนนึกถึงบ้านที่ไหม้เป็นจุนไปแล้วจะนั้น

สำหรับผู้นำคนนี้ ท่านจะถูกครอบงำด้วยกิเลสคือ ความหลง ความโลภหรือโทสะหรือไม่ ผู้อ่านก็คงวินิจฉัยได้เอง และตัดสินใจได้ว่า ท่านเก่งจริงหรือเป็นเพราะบุญวาสนา ความสามารถ โอกาส หรือการผูกขาดกันแน่!!!

ปทุมวัน

๖ มีนาคม ๒๕๔๙ ๑๒.๕๐ น.